

PETRES KATALIN

Konok hála

Köszönök, Uram,
minden homokszemet,
mely dörzsölte
lelkemet, s igazgyönggyé lett.
Minden mosolyt, amit
az enyém keltett
egy szomorú arcon,
és amit enyémen más
mosolya ébresztett
csüggedésemben.
A hitet, hogy igenis
van mag, ami megfogán,
és szárba szökken,
és sugárzó virágjával
hirdeti a gyümölcs
ígétét.

CSAK AZÉRT IS VAN – REMÉNY

Április 1996

Cseppnyi idő a tengerből
űröm öröm életemből
születés halál és szülés
Április Április Április

Eső szél napsütés
mindenkor kezdet és vég
születés halál szülés
Április Április Április

Érző kérő szív hit remény
bánatköveken fény
születés halál szülés
Április Április Április

Szivárvány híd alatt
kis kezek kapaszkodnak
születés halál szülés
Április Április Április

Könnyes mosollyal
simogat hitem
születés halál szülés
Április Április Április

Anyámnak 1994. április 22.

Későn szültél – korán elmentél.
Elszánt tanúságoddal óva intettél,
árva felnőtségbe löktél.
Megértett magányod:
erőm és gyöngém.
Hiányoddal Istenhez vezettél.
Mit szóval tenni képtelenség:
szörnyű sorsod gyötrelmével
lelkemben megváltottad
a jóság és boldogság
képességét,
dacolva mindennel,
hogy
bennem örökre
jóvá légy...

December 23. (1999)

Ma éjjel velem volt
az a ragyogó szemű
kisleány –
Ma éjjel velem volt
az a hó hajú, reszketeg
öreg néne –
Hamar pucoltuk meg a diót,
s összekacsintottunk.
Mama, nagymama,
unoka... hármás
egységben
múlt, jelen, jövő.
S reggelre kisült a cipó.
Ma éjjel egyszerre
láttam a tipegőt,
a sóhajtva csoszogót,
míg jelenvalóm
ruganyosan
dagasztotta az időt –
S reggelre kisült a cipó...

Anyaság

A délutánok csendjét
– gyönyörű gyermekeid alszanak –
mivel cserélnéd?

Zsír párnáid derekadon
ezüstsálak fonatodban
mivel cserélnéd?

Soha végig nem aludt éjeid
sírással elriasztott álmaid
mivel cserélnéd?

Csupaszon reszkető idegszálaid
aggódó szörnyű álmaid
mivel cserélnéd?

Kimerült düheid
üvöltő ernyedő perceid
mivel cserélnéd?

Beosztó gondjaid
naptár lapjain
mivel cserélnéd?

A délutánok csendjét
– gyönyörű gyermekeid alszanak –
Mondd, elcserélnéd?

Fiaimnak
/Testamentum/

Bocsássatok meg
önző anyátoknak, fiaim!
A világra lökő fájdalomnak,
mely nem vet vámot,
csak szeretetet arat,
lágy kenyeret formáz,
vágy élesztőjét oltja beléd.

Értsétek meg
önző anyátokat, fiaim!
Belőletek fonná
békévé az emlékezést –
megértés, bizalom, hit
rózsái díszítenék
életét s e költeményt.

S ha túlságosnak hat
most ez az igény –
felesleges lenne minden
egy jottányival kevesebért.

1997 Április

Április a végzetem
lebeg az életem
vértől vérig végletek.

Megszülettem.
Fiút szültem –
S ki engem szült meg:
szánt szándékkal eldobott mindent:
életét és minket.

Anya, hallod?
Már nincs harag bennem.
Elsimult a végtelen.
Felderült az értelem.
Fogd a két kezem!
Helyetted is tartom
a hat kis kezét,
virágainkat sírodra terítjük:
illatfelhők üzzék
el vétkeinket

Már régóta értelek.
Elmúlt a félelem.
Öledbe hajtom fejem,
Kötényedbe könnyezek.
Ugye, én azt soha, soha nem teszem?
Akkor sem, ha már értelek.
Segíts jobban túrnöm a sebeket!
Látod, most is hozzád
szól a kérelem,

Magamon érzem
simító kezed –
szomorún int a szemed:
Ugye, megmondtam, gyermekem.

Hol a dac? az indulat?
Csak a szürke úr maradt.
Értem már! Értem!
és mégsem érzem,
hogymessze vagy.

Hozzád szólnak bennem
a néma szavak...
Kegyetlen válaszaid
visszhangzanak,
mosatlan edényeimen
hajnalban konganak.

Elmossa a fényözön
minden szívütésed –
Csak azért is – köszönöm.
Kibírom! Esküszöm!

Inkább....

Inkább legyek áldozat,
mint én húzzam meg a ravaszt.
Te lásd, hogy loccsan szét agyam.
S tiéd a nagyobb szenvedés,
álmaidban kísért a vér –
élesen visszatérő kép.
Előle nem menekülhetsz:
szép lassan beleőrülhetsz.